

FEINA DE RELIGIÓ

HOLA A TOTS I A TOTES:

PRIMER DE TOT ESPERO QUE TAN VOSALTRES COM LA VOSTRA FAMÍLIA ESTIGUEU BÉ.

US HE APUNTAT A CONTINUACIÓ LA FEINA QUE HAURE DE FER. (ÉS LA QUE HAGUÉSSIM FET A CLASSE EL DIVENDRES PASSAT I EL VINENT.)

DE MOMENT NO HEU DE RETORNAR ON LINE LA FEINA ACABADA. QUAN ENS TORNEM A VEURE HO POSAREM TOT EN COMÚ, HO CORREGIREM I POSARÉ LA NOTA.

BONA FEINA I UNA FORTA ABRAÇADA PER A TOTS I TOTES.

ROSA

1- LLEGIR FINS LA PÀGINA 11 DEL DOSSIER I PINTAR ELS DOS DIBUIXOS RELACIONATS AMB ADAM I EVA I CAÍN I ABEL.

(Al YouTube podreu trobar molts vídeos relacionats amb aquestes històries voluntàriament si voleu us podeu entretenir mirant-ne algun)

2- LLEGIR LA HISTÒRIA D'ABRAHAM I DELS SEUS DESCENDENTS I FER LES ACTIVITATS DE LES PÀG 12 i 13 DOSSIER.

LA HISTÒRIA LA TROBAREU A CONTINUACIÓ O SI VOLEU LA PODEU LLEGIR DES DEL WEB DE 5è, A LA PÀG 7, AL BAGUL DE RELIGIÓ. (En aquest cas sol hauràs de clicar l'enllaç "Històries d'alguns personatges de la Bíblia" i trobaràs la història de la pàg. 19 a la 33.)

- L'ACTIVITAT DE LA PÀG 12 ÉS UN COMPLETA. LES PARAULES QUE NECESSITAREU ESTAN ESCRITES EN EL REQUADRE.
- A L'ACTIVITAT DE LA PÀG. 13 HEU DE CONTINUAR LA HISTÒRIA D'ABRAHAM I DE LOT, EL SEU NEBOT.

ABRAHAM, PARE

PARTE I

Abram era fill de Tèrah(descendent de Sem, un dels fills de Noè). Amb la seva tribu vivien a Ur de Caldea.

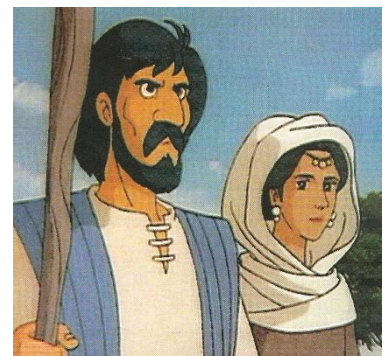
Tots desitjaven poder tenir unes terres fèrtils i un lloc tranquil on poder viure del seu sòl. Tèrah va prendre el seu fill Abram, el seu nét Lot i la seva nora Sarai, muller d' Abram, i des d'Ur de Caldea s'encaminà amb ells cap al país de Canaan. Però,

arribats a Haran, s'hi quedaren a viure. Tèrah va morir a Haran a l'edat de dos-cents cinc anys.

Un dia Abram quan ja tenia setanta-cinc anys va sentir una veu. Era la veu de "Jahvé " (Déu) que li demanava que deixés la casa del seu pare i que marxés cap al país que Ell mateix l'indicaria. I així ho va fer.

Durant dies i dies Abram i la seva esposa Sarai juntament amb el seu nebot Lot , els esclaus (que

havia adquirit a Haran) i els ramats van dirigir-se cap al país de Canaan.

Abram va travessar el territori fins a Siquem, fins al lloc on era l'alzina de Morè.

Allà Abram va dedicar un altar al Senyor, que se li havia aparegut. D'allí se n'anà a la Muntanya, a l'est de Betel, i va plantar la seva tenda entre Betel i Ai. (Situades a uns 17 Km al Nord de Jerusalem) . En aquell lloc va

dedicar un altre altar al Senyor i va invocar el seu nom. Després, per etapes, Abram va anar avançant cap al Nègueb.

Una gran fam va abatre el país. Abram va decidir que el millor era anar una temporada a Egipte.

Un cop allí va demanar a Sara que es fes passar per la seva germana. D'aquesta manera els egipcis tindrien consideració d' Abram i no el matarien.

Alguns oficials del faraó se n'adonaren que Sarai era molt bonica i així ho van fer saber al faraó. Aquest la va voler conèixer i Sarai va ser portada al palau. Per consideració a ella el faraó va tractar molt bé a Abram. Li va donar ovelles i vaques, ases servents i serventes, someres i camells.

Va passar el temps i el faraó se n'assabentà que Sarai era l'esposa de Abram. Molt decebut li va dir que se l'endugués i va ordenar a uns quans homes que els conduïssin fins a la frontera amb tot el que posseïa.

Abram, Sarai i Lot van tornar cap al Nègueb això sí, força rics.

A partir d'aquí se n'anà per etapes des del Nègueb fins a Betel al mateix lloc on havia plantat la tenda i on havia aixecat un altar.

ABRAHAM I LOT

Tant Abram com Lot tenien el seu propi ramat, diversos animals i tendes. Quan les pastures van escassejar començaren les baralles entre els pastors de l'un i de l'altre.

Davant aquesta situació Abram va proposar al seu nebot que es separessin ja que la terra era àmplia i posseïa pastures suficients per als dos. Sense enfadar-se van pujar tots dos al cim d'un turó des d'on es podia contemplar tot el paisatge i allí Abram li va demanar que decidís cap a quina direcció volia marxar amb la seva tribu.

Lot va escollir anar a viure a una vall molt fèrtil anomenada “la foia del Jordà” on es trobaven dues ciutats molt riques i boniques Sodoma i

Gomorra. Abram per contra va decidir quedar-se a la terra de Canaan. Va aixecar el campament i se'n va anar a viure a les Alzines de Mambré, prop d'Hebron. I en aquell indret va dedicar un altar al Senyor.

Va passar el temps i Abram va decidir anar a visitar el seu nebot. Pel camí es va trobar uns àngels que li van avisar que no hi anés perquè Jahvé havia decidit destruir les ciutats de Sodoma i Gomorra perquè els seus habitants eren grans pecadors i adoraven altres déus.

Abram patia pel seu nebot perquè viva a Sodoma i per mitjà dels àngels va pactar amb Jahvé que si ell trobava almenys deu persones bones i justes en aquestes ciutats, Jahvé no les destruiria. Va plantar en aquell indret una tenda i va esperar els esdeveniments.

Lot i la seva família vivien seguint els manaments de Jahvé i es preocupaven per la manera de viure dels seus veïns.

Una tarda quan Lot estava assegut a la porta de la seva casa van aparèixer dos àngels. Lot els va convidar a entrar a casa seva i els va convèncer perquè passessin la nit allí. Els va preparar un banquet i els va coure pans sense llevat que se'ls menjaren.

Els àngels el van comunicar que Jahvé havia decidit destruir Sodoma i Gomorra per castigar-los pel seu comportament.

Lot va reunir a tota la seva família i els va contar el que els àngels l'havien advertit. Però els gendres no el van creure i d'altres membres de la família, d'entre ells la mateixa esposa, dubtaren ja que pensaven que si marxaven tan ràpidament no podrien recollir ni els seus bens, ni els ramats ni els animals.

Va passar el temps i una nit els àngels van tornar a dirigir-se a Lot i li van dir: - Agafa la teva esposa i les dues filles que tens, marxeu i no mireu cap enrere . Lot va desistir d'avisar a la resta i amb les coses més imprescindibles van abandonar la ciutat de nit.

Aleshores va ploure foc sobre Sodoma i Gomorra. (En l'actualitat un mar salobre cobreix el lloc on estaven.)

Mentre fugien, la dona de Lot va fer cas omís de l'advertència de Déu. Es va parar per tafanejar el que passava a la seva ciutat i es va quedar convertida en una estàtua de sal.

IS

AC

Abram i Sara portaven molt anys casats i mai havien tingut fills. Sara estava molt preocupada pensant que si no tenien successors tot el que posseïa Abraham passaria a mans d'un esclau. Un dia Sara va proposar a Abram que podia provar de tenir un fill amb la seva esclava.

Abram va accedir i durant un temps va estar vivint amb ella fins que es va quedar embarassada.

Agar que així es deia l'esclava egípcia de Sara va tenir un fill d' Abram i li van posar de nom Ismael.

Ismael va anar creixent sa i fort. Abram l'estimava molt. Sara estava molt trista perquè Agar després de tenir Ismael la tractava amb menyspreu. Es va tornar molt gelosa i era molt dura amb la seva esclava. Quan Abram tenia 99 anys i Ismael va complir tretze anys Déu es va aparèixer de nou i a través de tres àngels li va dir: - “ Mira, aquesta és la meva aliança entre jo i tu: seràs pare d'una multitud de pobles. Ja no et diràs més Abram; el teu nom serà Abraham, perquè et faré pare d'una multitud de pobles.”

Va seguir dient- li: “- A tu i als teus descendents, us donaré tot el país de Canaan, on ara vius com a immigrant. Serà possessió d'ells per sempre; i jo seré el seu Déu.”

Déu digué encara a Abraham:

“--Tu i els teus descendents, de generació en generació, heu de guardar la meva aliança. Aquest és el signe de l'aliança que s'ha de mantenir per sempre entre jo i vosaltres, és a dir, amb els teus descendents: tots els homes hauran de ser circumcidats.”

Després, Déu digué a Abraham:

“ ...Però aquest pacte no l'establiré amb Ismael sinó amb el fill que la teva esposa tindrà l'any vinent per aquest temps. A la teva esposa, no li diràs més Sarai, sinó Sara. Jo la beneiré i d'ella et donaré un fill i li posaràs de nom Isaac. La beneiré, i serà mare de pobles i de reis.

...Pel que fa a Ismael, també he escoltat el que per a ell em demanes. El beneiré, el faré fecund, i serà nombrosíssima la seva descendència. Serà pare de dotze caps de tribu i farà d'ell un gran poble. “

Abraham ho va explicar a Sara i ella se'n va riure perquè als seus noranta anys no ho creia possible, però Déu tot ho pot i al cap de l'any va néixer Isaac.

Ismael era molt **SORTIDA DEL** amic amb el seu germanet i Abraham també ho era veient créixer junts als seus dos fills.

CAMPAMENT

Sara no havia pogut oblidar que Agar la va tractar amb menyspreu quan ella no podia tenir fills. Un dia va parlar amb Abraham i li va demanar que fes fora a Agar i a Ismael perquè ella no volia que Isaac compartís les riqueses amb Ismael, el fill d'una esclava. Aquesta proposta va entristir molt a Abraham i no volia fer cas a Sara.

Déu se li va aparèixer i li va dir que no tingués pena ni d'Ismael ni de la seva mare perquè Ell beneiria a Ismael i a partir d'ell es formaria un gran poble.

Abraham va accedir i li va comunicar la decisió que havia pres a Agar. Aquesta no entenia perquè la feia fóra i li va suplicar que no ho fes però després que Abraham molt entristit els donés aliments i aigua van haver d'abandonar el campament.

Es van dirigir cap al desert de Faran. Durant molts dies el travessaren patint calor, tempestes de sorra i veient com s'anaven acabant els aliments i l'aigua que portaven.

Ismael en no poder beure ni menjar va caure malalt i Agar desesperada va col·locar al seu fill sota de l'ombra d'un arbre i va invocar al Déu d'Abraham que havia promès protegir-los. No volia que el seu fill morís. Jhavé la va escoltar i el seu fill es va curar.

A més mitjançant un àngel li va prometre que multiplicaria tant la seva descendència que no podria ser contada. Agar obedient va prendre a Ismael i va començar de nou a caminar.

Van trobar un oasis on existia aigua amb abundància i allí decidiren quedar-se.

Ismael va anar creixent i al voltant d'ell es va crear una gran ciutat. Quan va ser gran es va casar amb una dona egípcia i va tenir fills amb els que va crear un gran poble, els ismaelites, del

que després descendirien els àrabs.

EL SACRIFICI D'ISAAC

Abraham es va quedar amb Isaac i, segons va anar creixent, li va ensenyar la història del seu poble i li va explicar que de la seva estirp naixeria el Messies, com Déu li havia anunciat.

També li va ensenyar a caçar, a muntar en camell, a rondar la hisenda, a recórrer el camp i a adorar i servir Déu.

Una nit, mentre Abraham dormia, li va parlar Déu i li va dir: "Vull que m' ofereixis al teu fill en sacrifici".

Abraham es va posar pàl·lid i va sentir un dolor terrible.

No entenia res: si havia de matar Isaac i ell estava vell per tenir més fills com podia de la seva descendència néixer el Messies?

Però es va disposar a obeir.

Va caminar amb Isaac fins a la punta d'una muntanya. Abraham portava el ganivet i Isaac carregava amb la llenya de l'holocaust.

- ¿I on és l'anyell? -Va preguntar Isaac.

-Déu proveirà- va contestar Abraham.

Quan van arribar a dalt, amb el cor destrossat i llàgrimes als ulls, Abraham va haver de dir-li a Isaac quina era la terrible realitat.

Ja estava lligat Isaac sobre el munt de llenya i ja aixecava Abraham el ganivet sobre ell quan va retrunyir la veu de Déu.

- Atura't, Abraham! -Va ordenar Déu-. Has demostrat que em vols sobre totes les coses fins i tot estaves disposat a oferir-me el teu únic fill. Seràs beneït per això.

Boig d'alegria, Abraham va desencadenar a Isaac, li va donar una abraçada i li va omplir de petons.

En això estaven quan van advertir un xai que s'havia enredat les banyes en un matoll espinós.

Van agafar el xai i el van oferir en sacrifici: Déu havia proveït.

Sara va viure cent vint-i-set anys i va morir al país de Canaan, a Hebron. Abraham anà a plorar-la i a fer el dol. Abraham va fer Isaac hereu de tot el que posseïa. En canvi, als fills tinguts de les altres dones, els va fer donacions i, mentre encara vivia, els va enviar lluny del seu fill Isaac, cap a terres d'orient.

Abraham va viure cent setanta-cinc anys.